

Amaia Lasa, protagonista de «Tasio»

L'encant de «Tasio»

Amb *Tasio* es confirma l'alt nivell i el creixent interès del cinema basc, després de la magnífica *La muerte de Mikel*. Una cinematografia, d'una banda, amb un interessant grup de nous valors (directors, actors, tècnics) i, de l'altra, que funciona gràcies a les ajudes que rep de les institucions d'Euskadi.

Tasio es el primer llargmetratge de Montxo Armendáriz. La idea de la pel·lícula va sorgir quan rodava el documental *Carboneros de Navarra* per a la Diputació Foral de Navarra. El film relata la vida de Tasio, un carboner basc que viu al camp, i que ens és presentat en les diverses etapes de la seua existència. Amb un domini admirable dels recursos, Armendáriz va descrivint i descobrint una sèrie de paisatges, de personatges i de situacions amb un pols quasi magistral.

Guillem RAUSA

Hi ha en la pel·lícula un conscient propòsit de no situar l'acció en un context temporal precís. Encara que per uns incisos s'endevina el rerefons de l'obscura nit franquista, Armendáriz es concentra a descriure la senzilla vida d'aquests personatges. A base d'escenes no carregoses, ens va donant diferents claus sobre la situació d'Euskadi.

El film combina molt suggestivament la presència lírica d'alguns moments (l'admirable seqüència de la festa del poble o de la boda) amb una potència èpica present en l'episodi de la caça del senglar. Una fotografia de singular bellesa de José Luis Alcaine (operador de *El sur*) i un treball dels actors bastant interessant (Amaia Lasa es confirma com un ferm valor a seguir) ajuden a arredonar aquesta estimable pel·lícula, que ens recorda en alguns moments el millor Erice.

Un Brecht magnífic

Domènec ROS

La Companyia del Centre Dramàtic de la Generalitat de Catalunya ha fet a València cinc representacions de la seua adaptació de *L'òpera de tres rals*, de Bertolt Brecht, amb música de Kurt Weill. Una adaptació magnífica, per la perfecta concepció escènica, que destaca els elements expressionistes del teatre de Brecht, per l'escenografia, la conjuntada representació i la credibilitat que aconsegueix la reubicació en la Barcelona de l'Exposició Internacional.

De l'efectivitat que aquest clàssic del teatre brechtianu pogués tenir en el seu moment, en la Viena de la seua època, per exemple, a la que té ara, hi ha segurament una distància marcada per la història. Ara assistim a *L'òpera...*

amb un inevitable regust històric. La causticitat, elemental i esquemàtica, de la seua crítica social potser no s'aguanta massa. Però, en canvi, es revaloren els seus contiguts d'humor, de farsa, de teatre amb majúscules, en definitiva.

Les dificultats que ha sabut superar aquest muntatge del Centre Dramàtic, amb un descobriment agradabilíssim pel que fa als actors, configuren el seu treball com una peça mestra i demostren que és possible rellegir el teatre ben fet, actualitzar-lo i reinterpretar-lo en un sentit estètic, capaç de rescatar l'estrany romanticisme d'aquesta mena d'opereta que condensa i resumeix tot un concepte teatral, tota una aportació a la capacitat fabuladora de l'escena.

Els actors de «L'òpera...», un magnífic descobriment

/ Manel Noguera